

Oběžník Rychlých šípů

Po výprasku ve Dvorcích bolela Rychlé šípy každá kůstka v těle. Rychlonožka si musil dokonce celou noc dávat obklady na oteklé oko a Jarka Metelka měl vyražený palec na levé ruce.

Ale více než tělesná bolest trápilo Rychlé šípy vědomí té hanebné porážky. Taková ostuda!

„Já nepřečkám noc! Uvidíte, že ji nepřečkám!“ prohlásil slavnostně Červenáček ještě v ten neblahý večer, když se hoši rozcházeli, a myslil to skutečně velmi doopravdy, protože ráno ani nemínil vstávat a hnul se z postele teprve, když otec začal významně mávat řemenem.

Zpráva o porážce Rychlých šípů letěla druhého dne po celé Druhé straně od úst k ústům. Snad ji viděl některý z jejích hochů, Dvorečtí jistě také nemlčeli a postarali se, aby se ta novina dostala na Druhou stranu co nejrychleji — ale skutečnost je, že po celý den se nemluvilo o ničem jiném než o té události.

Někteří hoši se Rychlým šípům proto tajně pošklebovali, jiní naopak ostře odsuzovali Dvorecké, kteří s takovou nestydatou přesilou si dovolili přepadnout početně tak slabšího protivníka.

Rajskou hudbou byla zpráva o výprasku pro uši Bratrstva Kočičí pracky, kterážto podařená společnost byla již z dřívějších dob silnou odpůrkyní Rychlých šípů. Její nejvyšší viditelný pán a velitel, zvaný Dlouhé Bidlo, který po krátkém a neúspěšném vedení Štětínáčově se zase ujal kralování v Bratrstvu, radostně se šklebil, plácal si do kolen a snad již po sté si toho dne opakoval nahlas: „Tak Rychlé šípy dostaly na frak! A podívejme se! Dostaly na frak!“

A pak se stalo ještě něco jiného. Přinesl tu zprávu do klubovny Jarka Metelka. Jeho tvář byla uzardělá spěchem a vypadala velmi pobouřeně.

„Představte si —“ volal již ve dveřích klubovny vzrušeně, „Mirku, poslouchej — tak už nepůjdeme sbírat míčky do Dvorců! Už si tam nevyděláme ani pět-ník! Slyšíte to!? Nesmíme tam už. Na plotě visí vyhláška, že tam mohou sbírat míčky jen hoši, kteří mají zvláštní poukázky!“

„Jaké to jsou poukázky? A kdo to říkal?“ vyhrkl Mirek.

„Vím to od Stehlíka, má tam známé kluky! Nepřestanu tvrdit, že Stehlík byl vždycky spíše Dvorečkem než Druhostraníkem, ale to je teď zatím jedno. A ty poukázky vydává starý Dolejš, správce kurtů.“

„Opatříme si tedy poukázky — a je po krámu!“ řekl klidně Jindra, ale Jarka už zase bouřil dále:

„Nedostaneš je! Nikdo z Druhé strany je nedostane, rozuměj tomu! Ty poukázky jsou vynálezem starého Dolejše a jejich účelem je vyřadit nás tam ze sbírání. Hrom aby ho za to po poli honil!“

„Stehlík nám je musí opatřit,“ pravil pak Červenáček. „Když bude chtít dokázat, že není zrádce Druhé strany, musí několik poukázek obstarat. Tady si je pak už budeme půjčovat, to už se pak nějak zařídí!“

Ale Mirek Dušín nebyl s tím srozuměn. „Nestojím o jejich poukázky, získané takovýmto způsobem. Také by ostatně asi mnoho nepomohly. Jistě musí být na nich napsáno bydliště sběratele. A falešnou adresu tam psát nebudu, to si nemyslete!“

„Tak co tedy uděláš?“ zoufale zaškemral Rychlonožka.

„Něco se udělat musí,“ přimlouval se Jarka Metelkú. „Celá Strana už se nám posmívá, každý má na nás plno vtipů a Dlouhé Bidlo z Bratrstva Kočičí pracky na nás už skládá nějakou písničku. Začíná prý takhle: Poslouchejte, lidé drazí, přelegrační zprávu tu, Rychlé šípy byly bity, jako žito na mlatu!“

MIREK DUŠÍN